



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 181/2025-42

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Svetového združenia bývalých politických väzňov**, Námestie svätého Egídia 102/10, Poprad, zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Garajom, MBA, Námestie svätého Egídia 42/97, Poprad, proti uzneseniu Okresnej prokuratúry Bratislava II č. k. 1 Pn 816/24/1102-10 z 9. decembra 2024 spojenej s návrhom na začatie konania podľa čl. 127 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky o súlade vyhlášky Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky č. 503/2022 Z. z., ktorou sa ustanovuje teplota teplej vody na odbernom mieste a pravidlá rozpočítavania nákladov na množstvo tepla dodaného v teplej vode, nákladov na množstvo dodaného tepla na vykurovanie, nákladov na množstvo dodaného tepla alebo množstva tepla vyrobeného v decentralizovanom zdroji tepla a ekonomicky oprávnených nákladov na teplo vyrobené v decentralizovanom zdroji tepla, v znení vyhlášky č. 337/2024 Z. z. s Ústavou Slovenskej republiky a s inými právnymi predpismi takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 15. januára 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s porušením práva vlastníť majetok podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením okresnej prokuratúry č. k. 1 Pn 816/24/1102-10 z 9. decembra 2024, ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a zároveň zaviazat' okresnú prokuratúru k úhrade trov jeho právneho zastúpenia v sume 442,38 eur.

2. Sťažovateľ senátu ústavného súdu zároveň navrhol, aby prerušil konanie o ústavnej sťažnosti a podal návrh na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 ústavy na vyslovenie nesúlady § 8 vyhlášky Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky č. 503/2022 Z. z., ktorou sa ustanovuje teplota teplej vody na odbernom mieste a pravidlá rozpočítavania nákladov na množstvo tepla dodaného v teplej vode, nákladov na množstvo dodaného tepla na vykurovanie, nákladov na množstvo

dodaného tepla alebo množstva tepla vyrobeného v decentralizovanom zdroji tepla a ekonomicky oprávnených nákladov na teplo vyrobené v decentralizovanom zdroji tepla, v znení novely vyhlášky č. 337/2024 Z. z. (ďalej len „vyhláška č. 503/2022 Z. z.“) s § 11 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 157/2018 Z. z. o metrologii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o metrologii“), ako aj nesúladu § 5 ods. 2, § 7 ods. 5 a § 8 ods. 4 a 5 uvedenej vyhlášky s ústavou a inými právnymi predpismi.

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ ako občianske združenie, ktorého členovia sú vlastníkami bytov a nebytových priestorov s individuálnym zdrojom tepla (ďalej aj „IZT“), podal vo verejnom záujme 25. júla 2024 generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky trestné oznámenie pre podozrenie z organizovaného podvodu v dôsledku prijatia vyhlášky č. 503/2022 Z. z. na objednávku lobistických skupín, ktoré nazval „*Pomerové rozdeľovače vykurovacích nákladov = podvod storočia a okrádanie legalizované štátom*“. Sťažovateľ svoje trestné oznámenie doplnil 17. októbra 2024 podaním označeným „*Podnet pre podozrenie zo spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa ministrom hospodárstva Karolom Hirmanom*“. V odôvodnení podnetu namietal, že dlhodobou organizovaným sofistikovaným podvodom bola spôsobená škoda veľkého rozsahu občanom bývajúcim v bytových domoch vynucovanou inštaláciou pomerových rozdeľovačov vykurovacích nákladov (ďalej len „PRVN“) na ich vlastné náklady, ktoré nie sú určenými meradlami tepla v zmysle slovenskej legislatívy, pretože PRVN nemerajú teplo snímaním teploty prívodu a späťochy ÚK a prietoku ako určené meradlá, ale snímajú len teplotu radiátora. Podľa sťažovateľa existuje dôvodné podozrenie, že bývalý minister hospodárstva Slovenskej republiky Karel Hirman dotknutú vyhlášku č. 503/2022 Z. z. presadil za základe objednávky lobistických skupín prepojených s monopolnými dodávateľmi tepla, ktoré sa týmto dlhodobou snažia zabrániť a demotivovať vlastníkov bytov a nebytových priestorov od odpájania sa od centrálného zdroja tepla (ďalej aj „CZT“). V dôsledku tejto vyhlášky sa od 1. januára 2023, retroaktívne aplikujúc princíp kolektívnej viny, vynucujú aj od vlastníkov bytov a nebytových priestorov s individuálnym zdrojom tepla platby za nedodané, neodobraté teplo. Vymáhanie platieb za teplo na základe fiktívnych odhadov tzv. prechodového tepla a pomerov základnej a spotrebnej zložky duplicitnou platbou diskriminuje vlastníkov bytov s individuálnym zdrojom tepla proti koncovým spotrebiteľom pripojeným k centrálnemu zdroju tepla.

4. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky odstúpila trestné oznámenie sťažovateľa prípisom z 30. júla 2024 Krajskej prokuratúre v Bratislave, ktorá ho 1. augusta 2024 odstúpila okresnej prokuratúre. Obdobným postupom sa doplnenie trestného oznámenia sťažovateľa zo 17. októbra 2024 dostalo na okresnú prokuratúru 29. októbra 2024.

5. Okresná prokuratúra trestné oznámenie sťažovateľa 13. augusta 2024 postúpila na vybavenie odboru poriadkovej polície, obvodnému oddeleniu Policajného zboru Ružinov-Západ Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava II (ďalej len „policajt“). Trestné oznámenie sťažovateľa bolo uznesením policajta ČVS: ORP -1283/RZ-B2-2024 z 19. októbra 2024 odmietnuté bez vykonania dokazovania. Sťažovateľ podal proti uzneseniu policajta sťažnosť.

6. Okresná prokuratúra napadnutým uznesením sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu policajta zamietla ako nedôvodnú a v plnej miere sa stotožnila s postupom, ako aj dôvodmi tohto rozhodnutia.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti proti napadnutému rozhodnutiu argumentoval, že orgány činné v trestnom konaní nepostupovali v zmysle Trestného poriadku, keď postúpili predmetnú vec okresnému riaditeľstvu, nezabezpečili dôkazy o výške spôsobenej škody v dôsledku vynucovanej úhrady platieb za nedodané, neobjednané a zákonným spôsobom nenamerané teplo, nesprávne konštatovali, že sťažovateľ podal trestné oznámenie na neznámeho páchatel'a, hoci v čase vydania uznesenia bol okresnej prokuratúre doručený podnet s označením konkrétnej podozrivej osoby. Sťažovateľom podané doplnenie trestného oznámenia zo 17. októbra 2024 nebolo okresnou prokuratúrou prešetrené zákonným spôsobom.

8. Návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov sťažovateľ odôvodnil takto:

a) Vyhláška č. 503/2022 Z. z. je v rozpore s programovým vyhlásením vlády o podpore obnoviteľných zdrojov a znižovaní uhlíkovej stopy, keďže diskriminuje aj vlastníkov IZT, ktorí využívajú obnoviteľné zdroje tepla. Pochybnou sa javí aj legitimita vyhlášky č. 503/2022 Z. z., ktorú minister hospodárstva podpísal 19. decembra 2022, t. j. po odvolaní vlády Eduarda Hegera.

b) V § 2 zákona č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o tepelnej energetike“) zákonodarca predpokladá pre stanovenie postavenia jednotlivých účastníkov trhu s teplom existenciu „sústavy tepelných zariadení – zariadenia na výrobu, rozvod alebo spotrebu tepla“. Podľa sťažovateľa rozvodné potrubia nie sú zariadeniami na spotrebu tepla, a preto vlastníci bytov s IZT nie sú účastníkmi trhu s teplom. Pojem tzv. „PRVN“ bol síce vyhláškou č. 503/2022 Z. z. zavedený, avšak podľa zákona o metrologii PRVN nespĺňajú požiadavky určeného meračla a nemožno ich preto považovať za merače spotreby tepla, ktoré predpokladá čl. 9b ods. 1 smernice Európskej únie č. 2018/2002 z 11. decembra 2018. Túto skutočnosť v minulosti potvrdili aj napr. Slovenský metrologický inšpektorát či Štátna energetická inšpekcia.

c) Vlastník bytu s IZT je naďalej konečným spotrebiteľom podľa § 18 ods. 1 písm. b) zákona o tepelnej energetike, avšak iba pri rozpočítavaní tepla dodaného pre spoločné priestory a nebytové priestory v bytovom dome, ak sú napojené na dodávky tepla z CZT, keďže je ich spoluvlastníkom. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2MCdo 7/2011 z 31. októbra 2011, rozsudok Mestského súdu Praha sp. zn. 2MCdo 7/2011 z 31. októbra 2011, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16CoCsp/25/2022 z 24. novembra 2022.

d) Ustanovenia § 5 ods. 2, § 7 ods. 5 a § 8 ods. 4 a 5 vyhlášky č. 503/2022 Z. z. pôsobia retroaktívne v rozpore s čl. 1 ods. 1 ústavy proti vlastníkom bytov s IZT, ktorí sa legálne odpojili v minulosti od CZT so súhlasom ostatných vlastníkov. Aplikáciou vyhlášky č. 503/2022 Z. z. dochádza v rozpore s čl. 12 ods. 1 ústavy k diskriminácii vlastníkov bytov s IZT oproti vlastníkom bytov pripojených k IZT v bytovom dome. Uvedené ustanovenia odporujú aj § 8 ods. 15 vyhlášky č. 503/2022 Z. z., v ktorého dôsledku sa určený podiel spotrebnej a základnej zložky z celkových nákladov, ako aj schvaľovanie tohto pomeru vlastníkami stáva irelevantným.

e) Porušenie základného práva vlastníť majetok čl. 20 ods. 1 ústavy vidí sťažovateľ v tom, že v dôsledku aplikácie tejto vyhlášky č. 503/2022 Z. z. dochádza k znehodnoteniu investícií vlastníkov IZT, ale aj k zníženiu trhovej hodnoty ich nehnuteľnosti z dôvodu duplicitnej platby

za teplo v porovnaní s nehnuteľnosťou (byt s vybudovaným CZT) v bytovom dome, ktorá nie je zaviazaná k povinnosti hradiť dvakrát za teplo na vykurovanie.

f) Vyhláška č. 503/2022 Z. z. je v rozpore s § 3 ods. 2 zákona č. 108/2024 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene niektorých ustanovení (platný a účinný predpis od 1. júla 2024, predtým § 4 ods. 11 predchádzajúceho zákona o ochrane spotrebiteľa platného do 30. júna 2024), podľa ktorého spotrebiteľ nemá povinnosť vrátiť ani uchovať tzv. nevyžiadané plnenie.

g) Vyžadovania úhrad za spotrebu tepla z CZT od vlastníka bytu s IZT v bytovom dome v takej podobe, ako určuje súčasné znenie vyhlášky č. 503/2022 Z. z., je založené na zámernom uprednostňovaní jedného spôsobu vykurovania budovy CZT pred IZT, čo je v zásadnom rozpore so zákonom č. 555/2005 Z. z. o energetickej hospodárnosti budov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o energetickej hospodárnosti budov“). Sťažovateľ v tejto súvislosti zdôraznil, že metodika rozpočítavania nákladov na vykurovanie musí zákonite do energetickej bilancie budovy započítavať aj energetický a ekonomický prínos bytov vykurovaných individuálne, inak je aj energetický štítok domu podľa uvedeného zákona odporovateľný v údají o mernej spotrebe tepla bytového domu.

h) Vyhláška č. 503/2022 Z. z. je preukázateľne v nesúlade so zákonom č. 108/2024 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene niektorých ustanovení, legislatívou Európskej únie na ochranu práv spotrebiteľa, zákonom o metrológii, zákonom o tepelnej energetike, zákonom o energetickej hospodárnosti budov, s čl. 24 a čl. 9b ods. 1 smernice Európskej únie č. 2018/2002 z 11. decembra 2018, pretože už od 1. januára 2023 sa na jej základe od vlastníkov bytov s IZT retroaktívne vymáhajú úhrady (vyúčtovanie za rok 2023 v 5/2024) za nevyžiadanú a nedodanú dodávku tepla z CZT do ich bytov na základe fikcie spotreby tepla (tzv. prechodové teplo) vyjadrenej vo vyhláške č. 503/2022 Z. z.

i) Ani čiastočná novela vyhlášky č. 503/2022 Z. z. (vyhláška č. 337/2022 Z. z.) neodstránila naďalej pretrvávajúcu podstatu neústavnosti tejto vyhlášky, keď „neprijemnú“ zodpovednosť výšky koeficientov fiktívne dodaného, ale reálne nespotrebovaného tepla z CZT pre vlastníkov bytov s IZT preniesla na rozhodnutia schvaľované nadpolovičnou väčšinou vlastníkov bytov, z ktorých prevažná väčšina odoberá teplo a teplú vodu z CZT. V novele vyhlášky č. 503/2022 Z. z. navyše absentuje prechodné ustanovenie, v ktorom by bol stanovený dátum, dokedy majú vlastníci rozhodnúť o koeficientoch pre byty s IZT.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Sťažovateľ namieta porušenie ním označených práv postupom orgánov činných v trestnom konaní pri vybavovaní ním podaného trestného oznámenia. V tejto súvislosti pomerne stručne argumentuje pochybnosťou o vecnej príslušnosti okresného riaditeľstva na rozhodnutie o jeho trestnom oznámení, nesprávnym záverom o výške a rozsahu škody spôsobenej konaním popísaným v trestnom oznámení, nesprávnym záverom o spáchaní ním oznámených trestných činov neznámym páchatelom či neprešetrením doplnenia jeho trestného oznámenia v rámci uvedeného konania. Na druhej strane tvoria podstatnú časť obsahu ústavnej sťažnosti námietky sťažovateľa smerujúce k spochybneniu ústavnej súladnosti vyhlášky č. 503/2022 Z. z.

10. Ústavný súd po preskúmaní obsahu ústavnej sťažnosti konštatuje (napriek zastúpeniu sťažovateľa advokátom) úplnú absenciu ústavnoprávnej argumentácie na úrovni kvalifikovanej

ústavnej polemiky so závermi okresnej prokuratúry. Odôvodnenie ústavnej sťažnosti je podstatnou (osobitnou) náležitosťou ústavnej sťažnosti a od jeho kvality sa v podstate odvíja možnosť prieskumu ústavného súdu. Dôvody ústavnej sťažnosti musia korešpondovať s jednotlivými namietanými porušeniami základných práv alebo slobôd. Z tohto dôvodu ústavná sťažnosť nespĺňa všeobecnú zákonom predpísanú náležitosť odôvodnenia návrhu podľa § 43 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a osobitnú náležitosť ústavnej sťažnosti ustanovenú v § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde. Ide o taký nedostatok, ktorý zakladá dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 1 písm. c) zákona o ústavnom súde.

11. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že trestné oznámenie podané 24. júla 2024 generálnemu prokurátorovi bolo odstúpené vecne a miestne príslušnej súčasti Policajného zboru, a to obvodnému oddeleniu, ktoré o ňom rozhodlo uznesením policajta, ktorým bolo trestné oznámenie vo veci z podozrenia z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odmietnuté z dôvodu, že nie je dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku. Proti napadnutému uzneseniu policajta bol prípustný riadny opravný prostriedok, a to sťažnosť podľa § 185 a nasl. Trestného poriadku, o ktorom rozhodla okresná prokuratúra ústavnou sťažnosťou napadnutým rozhodnutím tak, že sťažovateľom podanú sťažnosť podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietla ako nedôvodnú. Ak protiústavným zásahom má byť podľa sťažovateľa „ignorovanie“ jeho ďalšieho podania zo 17. októbra 2024 doplňujúceho trestné oznámenie (adresované generálnemu prokurátorovi, pozn.), túto okolnosť mal sťažovateľ možnosť namietat v sťažnosti proti uzneseniu policajta, ktorá bola podaná 29. októbra 2024. Nad rámec záveru o nedostatku dôvodov ústavnej sťažnosti (pozri bod 10 tohto uznesenia) ústavný súd s ohľadom na princíp subsidiarity považuje ústavnú sťažnosť vo vzťahu k tejto námietke sťažovateľa aj za neprípustnú.

12. Ústavný súd vo vzťahu k návrhu sťažovateľa na zrušenie napadnutého rozhodnutia okresnej prokuratúry konštatuje, že sťažovateľ v čase pred podaním ústavnej sťažnosti nevyužil ďalší prostriedok nápravy, prostredníctvom ktorého sa mohol domáhať preskúmania nedostatkov v postupe okresnej prokuratúry, resp. prokurátora okresnej prokuratúry, a to aj so zameraním na nápravu odmietnutia trestného oznámenia opatreniami v rámci sústavy orgánov prokuratúry. Takým právnym prostriedkom je žiadosť o preskúmanie zákonnosti v predsúdnom trestnom konaní v zmysle príkazu generálneho prokurátora č. 11/2019 z 28. novembra 2019 účinného od 1. januára 2020 (ďalej len „príkaz“). Taký prieskum sa vykonáva nadriadeným prokurátorom. Podľa čl. 1 príkazu tento príkaz upravuje postup prokurátora pri vybavovaní podania, ktorým sa podávateľ domáha preskúmania zákonnosti rozhodnutia vydaného v predsúdnom konaní alebo preskúmania zákonnosti postupu prokurátora v predsúdnom konaní vrátane postupu spočívajúceho v preskúmaní postupu policajta v priebehu vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania podľa Trestného poriadku, alebo odstránenia prierahov prokurátora v predsúdnom konaní, ktoré nie je možné považovať za opravný prostriedok alebo iné podanie podľa Trestného poriadku. Ide teda o prieskum výkonu pôsobnosti prokurátora v predsúdnom konaní, a to (oproti úprave procesných inštitútov v Trestnom poriadku) práve so zameraním na postup pred začatím trestného stíhania, čo je aktuálne pre vec sťažovateľa.

13. Príkaz je vyjadrením osobitného oprávnenia generálneho prokurátora podľa § 10 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) vydávať príkazy, pokyny a iné služobné predpisy, ktoré sú záväzné pre všetkých prokurátorov, právnych čakatel'ov prokuratúry, asistentov prokurátorov a ostatných zamestnancov prokuratúry. Také oprávnenie má osobitnú povahu vo vzťahu k ostatným inštitútom zákona o prokuratúre a keďže je príkaz pre prokurátorov záväzný, je postup podľa neho (čl. 6 ods. 4 príkazu spolu s nadväzujúcimi ustanoveniami zákona o prokuratúre) právnym prostriedkom na ochranu základných práv a slobôd podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (IV. ÚS 132/2020, IV. ÚS 420/2020, IV. ÚS 311/2021, IV. ÚS 29/2025). Počas obdobia, ktoré prešlo od nadobudnutia jeho účinnosti, sa dostal príkaz aj do povedomia právnickej verejnosti a osôb, ktoré ho môžu ako žiadatelia využiť.

14. Úlohou ústavného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti je posúdiť, či ide o účinný prostriedok nápravy, na základe ktorého je príslušný prokurátor povinný na základe podania dotknutej osoby preskúmať postup skôr konajúceho prokurátora, a ak uzná jeho námietky za dôvodné, prijať efektívne opatrenie v trestnej veci. Odpoveď na túto otázku je pozitívna, čomu zodpovedá čl. 6 ods. 4 príkazu (bezodkladné prijatie opatrení v trestnej veci) v nadväznosti na vecne súvisiace inštitúty zákona o prokuratúre – najmä § 6 ods. 1, podľa ktorého nadriadený prokurátor je oprávnený vydať podriadenému prokurátorovi pokyn, ako má postupovať v konaní a pri plnení úloh, vykonať úkony podriadeného prokurátora alebo rozhodnúť, že ich vykoná iný podriadený prokurátor. Podoba efektívneho opatrenia v trestno-procesnej rovine (teda v čom bude spočívať dotknutý úkon, resp. pokyn na jeho vykonanie) je potom predurčená úpravou samotného Trestného poriadku odvíjajúcou sa od úpravy dozoru prokurátora podľa § 230 označeného zákona. Popísaný postup, pri ktorom je do prieskumu zákonnosti postupu v trestnom konaní zapojený ďalší, vyšší článok na inštitucionálnej úrovni prokuratúry [nadriadený, resp. bezprostredne nadriadený prokurátor podľa čl. 4 písm. b), c) príkazu v nadväznosti na § 54 ods. 2, resp. § 53 ods. 1 zákona o prokuratúre], zjavne predstavuje vyšší štandard ochrany základných práv než postup bez využitia dotknutého prostriedku (v čom je aj jeho primárny účel). Zároveň platí, že príkazy generálneho prokurátora, ktorých vydávanie je tradičným využitím jeho pôsobnosti podľa zákona o prokuratúre, sú súčasťou zákonom vyvolaného pozitívnoprávneho stavu, sú prokurátormi obligatórne rešpektované a bez zistenia ich obsahu nie je možné (vyčerpávajúco kvalifikované) poskytnutie právnej ochrany v oblasti, ktorej sa týka podaná ústavná sťažnosť.

15. Ide teda o viacvrstvovú ochranu práv dotknutej osoby, keď právomoci ústavného súdu predchádza právomoc špecializovaného orgánu s rozhodujúcim vplyvom na (čo je pre daný prípad podstatné) vyvolanie, resp. vedenie trestného stíhania. Zároveň možnosti sťažovateľa ako oznamovateľa nie sú pre označený postup obmedzené lehotou, rovnako nie sú zaťažené obligatónym právnym zastúpením bez vylúčenia možnosti v konečnom dôsledku sa obrátiť na ústavný súd (podľa výsledku posúdenia ich žiadosti orgánmi prokuratúry). Tento záver predstavuje ďalší dôvod odmietnutia ústavnej sťažnosti sťažovateľa pre neprípustnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

16. Celkový obsah ústavnej sťažnosti (absencia ústavnoprávnej argumentácie proti napadnutému uzneseniu oproti rozsiahlemu odôvodneniu tvrdenej protiústavnosti vyhlášky č. 503/2022 Z. z.) navodzuje dojem, že sťažovateľ použil ústavnú sťažnosť namietajúcu odmietnutie jeho trestného oznámenia výlučne ako „nosič“ na podanie návrhu na začatie konania podľa č. 127 ods. 5 ústavy,

teda s cieľom dosiahnuť, aby senát ústavného súdu podal návrh podľa čl. 125 ods. 1 ústavy pre tvrdenú neústavnosť vyhlášky č. 503/2022 Z. z.

17. Ústavným predpokladom na potenciálne prerušenie konania senátom ústavného súdu a predloženie návrhu podľa čl. 125 ods. 1 ústavy je, že sa napadnutý právny predpis týka podanej ústavnej sťažnosti (čl. 127 ods. 5 ústavy), pričom tento súvis je sťažovateľ povinný osobitne odôvodniť [§ 123 ods. 4 písm. d) zákona o ústavnom súde]. Predpokladom na postup podľa § 131a ods. 1 zákona o ústavnom súde je posúdenie dôvodnosti návrhu na prerušenie konania, k čomu môže dôjsť v takom prípade, ak senát ústavného súdu pristúpi k vecnému posudzovaniu ústavnej sťažnosti. Aj v takom prípade platí, že sťažovateľ musí preukázať a riadne odôvodniť splnenie podmienky prejudiciality, teda existencie vecnej súvislosti medzi právnym predpisom, ktorého ústavnú súladnosť navrhuje preskúmať, a predmetom ústavnej sťažnosti.

18. V preskúmvanej veci malo dôjsť k tvrdenému zásahu do sťažovateľom označených práv rozhodnutím okresnej prokuratúry vydaným v prípravnom trestnom konaní. Prokurátor pri rozhodovaní o sťažnosti proti rozhodnutiu policajta aplikoval ustanovenia Trestného poriadku. Sťažovateľ nijako neodôvodnil vecnú súvislosť medzi napadnutým uznesením prokurátora a tvrdenou ústavnou nesúladnosťou vyhlášky č. 503/2022 Z. z., teda aký dopad na napadnuté rozhodnutie prokurátora by mal prípadný derogačný nález ústavného súdu. Otázka ústavnej súladnosti všeobecne záväzného právneho predpisu musí byť pritom podstatnou (rozhodujúcou) z hľadiska posúdenia predmetu konania. V opačnom prípade by totiž nebolo možné dospieť k záveru o tom, že napadnuté rozhodnutie okresnej prokuratúry má svoj základ v dotknutom všeobecne záväznom predpise, tzn. k záveru, že individuálny zásah do základných práv a slobôd vecne súvisí s predpisom, ktorého preskúmania ústavnej súladnosti sa sťažovateľ domáha.

19. Vzhľadom na to, že v prejednávanej veci dospel ústavný súd k záveru o odmietnutí ústavnej sťažnosti z procesných dôvodov (nedostatok odôvodnenia a neprípustnosť), už len na základe tejto skutočnosti nemal dôvod zaoberať sa samostatne návrhom sťažovateľa podľa § 123 ods. 4 zákona o ústavnom súde a nebol dôvod ani o ňom osobitne rozhodovať.

20. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva vlastníť majetok podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozhodnutím ústavný súd konštatuje, že zo skutočností, ktoré sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti uviedol, nevyplýva žiadna možnosť jeho porušenia, ktorej reálnosť by mohol ústavný súd posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie. Pokiaľ totiž sťažovateľ porušenie svojho práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu odvíja od porušenia práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy, vzhľadom na to, že ústavný súd nedospel k porušeniu uvedených práv, je preto celkom prirodzené, že nemohlo dôjsť ani k porušeniu práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. apríla 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu